

maar een klein stukje naar school, dus ze gaan lekker lopen. Een slingerende weg door een rustige straat waarbij ze niet één keer hoeft over te steken. Dat is makkelijk! Aan de linkerkant van de straat zijn huizen met kleine voortuinen en is de stoep wat smaller. Dat komt, omdat er parkeerplaatsen voor de huizen zijn. Aan de kant waar zijzelf loopt, is dat juist niet zo. Ze lopen aan de rechterkant op de stoep, eerst langs een paar heel grote huizen met een enorme tuin voor en naast het huis. Voor een van die huizen staan grote struiken waardoor ze niet in de tuin kan kijken. Iets verderop staat er een klein hekje waardoor ze toch een stuk tuin aan de zijkant van het huis kan zien. Er ligt veel gras in de tuin met ronde stenen die naar achter lopen. Ze ziet een schommel staan en een wip. Helemaal achterin is een kleine zandbak en staat een grote trampoline. Ook daar staan veel mooie planten. Wat zou ze graag eens aan die bloemen willen ruiken. In het gras ligt een roze kinderfiets met zijwielen. Oh, wat lijkt haar dat heerlijk: een eigen schommel in de tuin, waar je zo vaak op kan als je zelf wilt. Ze weet wel wie er wonen, maar ze ziet eigenlijk bijna nooit iemand in de tuin.

Dan volgt er een heel lange rij huizen met kleine voortuinen. Deze zijn zo smal dat je in het huis naar binnen kunt kijken. Als je groot genoeg bent natuurlijk. Dat lukt haar nu nog niet. Misschien wel als ze op haar tenen gaat staan. Dan kan ze net over de rand van het raamkozijn heen kijken. Er is een klein stenen opstapje voor de voordeur, zodat je makkelijk naar binnen kunt lopen.

Na een heel lange rij huizen met kleine voortuinen wordt de stoep verderop ineens een stuk breder. Er volgt weer een lange rij huizen die verder naar achter staan waardoor de

stoep lekker breed blijft. De voortuinen zijn daar ook veel groter. Roos ziet dat er fietsen staan, niet alleen kinderfietsen, maar ook grote-mensenfietsen. In een voortuin staat zelfs een motor, verstopt onder een zwart doek. Ze heeft de motor wel eens zien staan toen het doek eraf was. Een grote rode motor met twee glimmende uitlaten. Aan het eind van de brede stoep volgt een bocht. De bocht is niet van veraf te zien door de grote struiken die ervoor staan. In de bocht zie je aan de rechterkant eerst een groot fietsenhok staan. Grote fietsen van de juffen op school, weet Roos. Achter het fietsenhok staan rekken voor de peuterfietsen, want sommige kinderen mogen naast hun mama op de fiets mee naar school.

Ze heeft een paar jaar op de kleuterschool gezeten. Na het fietsenhok kun je dat schooltje zien. Helemaal rechts zie je de groep van die lieve juf. Op dat kleine schoolplein ligt een zandbak en er staat een grote olifant van beton. Roos heeft vaak op de olifant gezeten en mama heeft daar regelmatig foto's van gemaakt. Trots keek ze dan over het schoolplein. Wat kon zij veel zien door haar nieuwe bril! Ze draagt al een bril sinds ze vier jaar is. Het hoort erbij en is niet erg. Soms wel lastig als het regent of als het buiten koud is en binnen warm. Dan beslaan haar brillenglazen en ziet ze niet zoveel meer. Ze kan daar wel om lachen en poetst dan haar bril weer schoon.

Na de bocht is de straat aan de rechterkant breder. Aan de linkerkant blijft er een smalle stoep over met parkeerplaatsen ervoor. Aan die kant staan kleine flats van maar vier verdiepingen hoog. Er zijn daar geen tuinen. Wel ziet ze allemaal bellen onder elkaar met namen erbij. De brievenbussen zitten ook allemaal onder elkaar; dat is een gek gezicht. Bij haar

thuis is er wel een tuin. Zij heeft een brievenbus in de voordeur en een stoep aan de voorkant van het huis. Boven is er een klein balkon. Hebben deze flats ook een balkon? De bewoners hebben geen tuin waar ze lekker in kunnen zitten. Zouden ze helemaal niet buiten kunnen zitten? Ze ziet aan de voorkant in ieder geval geen balkons. Als ze deze huizen zo bekijkt, is dat van haar best groot. Roos vraag zich af, waar de bewoners van deze flats hun fiets neer moeten zetten. Thuis heeft ze een schuur waar de fietsen in kunnen staan, maar hier ziet ze geen echte tuin of schuur.

Als mama haar een beetje meetrekt, merkt ze dat ze heeft lopen dagdromen. Ze zijn er al. Aan de overkant van de flat staat haar school. Nu staat ze op het grote schoolplein en kijkt ze door het hek naar de kleuterschool. Tussen de dichte struiken en bomen door kan ze net haar oude school een beetje zien. Het is geen heel hoog hek. Het is blauw geverfd, maar de verf laat op veel plekken los. Als ze tien is, zal ze wel over het hek heen kunnen kijken, bedenkt ze. Eigenlijk voelt ze zich nu al groot.

Het is wel drukker op het grote schoolplein, heel veel kinderen en grote mensen. Ze staat onwennig vlak bij mama en ziet kinderen lopend, maar ook op de fiets, naar school komen. Als ze afgestapt zijn, brengen ze hun fiets helemaal naar achteren toe. Daar zal zij niet zo gauw komen, want ze komt altijd lopend naar school. Het is toch wel spannend, zo'n nieuwe school.

De directeur is een meester met een snorretje. Hij heet meester Lavel en ziet er best grappig uit. Ze hebben elkaar al eerder gezien bij het kennismaken met de juf. Aan de rechterkant begint de school. Roos ziet een stukje tuin achter een